

En nattlig fundering

Jag står nedanför ett av de nybyggda höghusen i utkanten av stan. Jag vet inte hur jag kom hit, det enda jag kommer ihåg är att jag låg och verd mig i vad som kändes som en evighet och inte kunde sova. Jag bestämde mig för att kliva upp en stund och klädde på mig tröjan och jeansen som jag hade dagen innan, men hur jag tog mig ut och tvärs igenom stan och varför har jag inget minne av.

Jag står och tittar upp på tv-antennen som sitter högst upp på höghuset, den tv-antennen som jag så många gånger sett från mitt kontor inne i stan. Jag inser att huset är väldigt högt och när jag står här nere och tittar upp får jag det i ett sådant där grodperspektiv som jag hade så förbaskat svårt att måla i bilden.

Jag lägger märket till att alla fönster sitter i perfekta rader och är precis likadana, balkongerna lika så. De nybyggda hustet speglar nog väldigt mycket sin tid, vår tid, min tid. Ett samhälle där allt ska vara perfekt och inget lämnas åt slumpen.

För första gången sedan jag gick ut lägger jag märket till hur kallt det är och det är inte lika lugnt och stilla längre. Vinden har fått de kala grenarna på träden att börja vaja. förövrigt är det en ganska tyst natt, det enda som hörs är några långtradare som dundrar förbi på den stora vägen några kilometer bort.

Jag tittar upp mot tv-antennen igen, som också har börjat vaja i vinden. Mina tankar far åter igen till det nya området där allt är perfekta fyrkanter och oaralellalinjer, inte ett misstag. Det är tråkigt perfekt, så kalt och opersonligt, till och med träden är klippta iperfekta bollar. Det är väl så vår värld ser ut, det finns inte plats för några misstag, trots att vi behöver misstagen för att utvecklas.

Plötsligt slår det mig hur fruktansvärt kallt det har blivit och jag undrar vad klockan kan vara. Jga tar upp mobilen ur fickan, där den låg kvar sen föregående dag, och kollar vad klockan är. Den är 00.07 och datumet har slagit om till första november. Tanken att det snart är jul och att de där finns plats för lite krimskrams och inte så perfekta saker fliger förbi.

Jag ska precis börja gå hemåt men slänger en sista blick upp mot huset och nu lyser det i ett av fönstrerna och jag ser en kvinna som står och tittar ner på mig. Jag tänker mig att hon också är en människa som inte kan sova, kankse står hon också där och tänker på vår raka värld, kanske gillar hon den och rent av tycker det är skönt med de raka, tydliga linjerna.

Jag börjar gå hemåt och inser på minpromenad genom den mörka tysta standen hur trött jag är. De sista trapstegen upp till lägenheten släpar jag

mig fram. När jag kommit innanför dörren kastar jag mig direkt i sängen och somnar med det samma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fairytale med Poeter.se id #29623 innehar upphovsrätten